

HANNAH KANER

ASASINA DE ZEI

Traducere din limba engleză de
MIHAI-DAN PAVELESCU

ARMADA

Pentru tatăl meu, care citește fiecare cuvânt

MIDDREN

FELIC FARNE

ENNERTON

GEFYRTON

SAKRE

LESSCIA

WEILD

IRISIA

TRAADA

TALICIA

PINET

RESTISH

BLENRADEN

MAREA
NEGOTIUM

BELHAVEN

WSIRIN

SICARA

PROLOG

ACUM CINCISPREZECE ANI

Tatăl ei iubea un zeu al mării. Zeul se numea Osidisen, iar părinții ei îi numiseră pe Kissen și pe frații ei în cinstea atenției sale: Tidean, „pe talaz“; Lunsen, „lună pe apă“; Mellsenro, „pietrele rostogolitoare“. Și, în cele din urmă, Kissen, „născută din dragostea mării“. Osidisen le-a umplut năvoadele cu pești, i-a învățat când să înfrunte furtuna și când să se ascundă, și i-a adus teferi acasă, zilnic, cu captura lor. Kissen și familia ei au crescut în grațiile mării.

Dar zeul mării n-a adus noroc și pentru pământurile Talicieii. În cele din urmă, satele de pe dealuri au fost ademenite de o zeiță a focului, Hseth, și de făgăduielile ei de înavuțire.

Toată lumea dorea belșugul iubitorilor de foc. În numele lui Hseth, talicienii și-au ars bărcile și au tăiat pădurile ca să făurească arme, să încingă bronz și să toarne clopote mari ce răsunau de la stâncile falezelor până la poalele munților. Apele lui Osidisen s-au golit și fum s-a înălțat deasupra tărâmului. Curând, alte istorii, mai sumbre, de violență, s-au răspândit din târguri în sate: sacrificii, vânători și suprimări în numele zeiței focului, dușmani și familii vechi arse pentru plăcerea ei.

În noaptea de după a douăsprezecea aniversare a lui Mellsenro, când degetele i-au fost tatuate cu numele său, Kissen, pe atunci în vârstă de unsprezece ani, se trezi cu gâtul zgâriat de un fum ciudat de gros și cu miros dulceag.

Când se deșteptă pe deplin, își dădu seama că era purtată de niște bărbați cu cârpe legate peste guri, cu fețele mânjite cu praf de cărbune și cu clopoței strălucindu-le în păr ca niște lămpașe. Kissen nu-și putea clinti membrele și-și simțea pieptul greu, de parcă visele încă zăceau pe el. Recunoscuse fumul dulce: era un leac ce aducea somnul, obținut prin arderea semințelor de sless, alături de alte izuri pe care nu le cunoștea. Sub casa ei, marea lovea cu putere stâncile. Osidisen era furios.

Încercă să vorbească, însă nu putu, fiindcă limba parcă i se lipise de obraz. Capul i se legănă moale într-o parte și-l văzu atunci pe Mell, cu mâna recent tatuată târâtă pe podea.

— Mm-melll, încercă din nou Kissen, dar fratele ei nu se mișcă.

Fumul leacului se infiltra prin obloane, prin pereți. Atârna în aer.

— Sst, spuse unul dintre bărbații care o țineau și o scutură.

Ea cunoștea vocea aceea, ochii aceia verde-pătat.

— N-naro? întrebă Kissen, cu glas ceva mai puternic.

Valurile izbeau afară și fumul undui, când o parte din vântul mării își croi loc prin crăpăturile pereților din nuiete împletite. Fata simți o mușcătură proaspătă de aer sărat peste față, pe buze. Minteia i se limpezi puțin. Naro se uită la ea, cu panică în ochi.

— Au spus că n-o să se trezească așa repede, rosti el prin legătura de pe față.

— Grăbește-te.

Kissen recunoscuse și a doua voce – era Mit, cumnatul lui Naro. Cârpele pe care le purtau îi apărau de fumul leacului.

— Grăbește-te!

O purtau în interiorul casei, spre vatra din mijloc.

— Ce faceți? întrebă ea, cu vocea încleiată, totuși clară.

Corpul tot refuza să i se miște. Ajunseră la vatră, o lespede rotundă din piatră sub acoperișul din paie care se deschidea spre cer pentru a lăsa fumul să iasă. În jurul tăciunilor focului din seara aceea fusese așezată o cușcă în formă de clopot, încropită din lemne aruncate de valuri pe țărni și metal. Părinții fetei fuseseră deja legați de marginile cuștii, iar frații îi erau legați acum: de ambele glezne, de brațe, de gât. Aidoma unor jertfe. Kissen era ultima.

Naro și Mit o izbiră de gratii, lângă tatăl ei. Vântul mării năvăli prin gaura pentru fum din acoperiș, vuind printre grinzi. Obloanele zăngăniră și casa se cutremură de sunetele apei furioase.

— Naro, termină, rosti Kissen, mai puternic acum; fumul de sless aproape că dispăruse din aer, deși continua să-i amortească membrele. De ce faci asta?

Naro îi răsuca picioarele ca să le lege de cușcă, în timp ce Mit îi prindea mâinile de gratii. Lunsen plângea, sughițând de frică. Kissen nu-l mai zărea pe Mell. Găsi puterea să se zbată pe când o fixau de metal, însă ei erau mai mari și mai puternici. Afară răsunau clopote, cu dangătele sparte și risipite de vântul ce creștea întruna. Sunetele păreau că provin de la mii de clopote, deși în sat trăiau abia o sută de suflute. Probabil că toți vecinii lor erau acolo. Plănuiseră asta împreună, pentru a prinde familia ocrotită de zeul mării. Kissen simțea în apropiere duhoarea de smoală fierbinte. Teroarea îi încheșta gâtul.

— Să știi că nu ne pare rău, *liln*, spuse Mit.

Cum îndrăzne să-i spună „micuțo“? În felul acela vorbeau unchii, prietenii. El nu era un prieten. Era un trădător.

— Așa trebuie făcut.

Kissen își adună puterile și-și rezezi dinții ascuțiți spre mâna lui. Bărbatul sări înapoi, strângându-și degetul mare în locul unde îl mușcase.

— Las-o! se răsti Mit. E timpul. Ei n-o să ne aștepte.

Fugiră. Kissen tremura. Scurpă sângele lui Mit și încercă să-și regăsească suflul, răsucindu-se în frânghii pentru a-și vedea familia.

— Tată.

El nu era departe.

— Tată!

Bern, tatăl ei, respira cu greu. Gura îi era stâlcită și însângerată, iar fața plină de vânătăi. Pesemne că-l bătuseră, în timp ce dormea amețit de somnifer. Gura aceea zdrobită îl sărutase pe zeul mării, dar acum carbunele îi mânjise fruntea cu simbolul în formă de clopot al lui Hseth.

Aerul se îngroșa iarăși cu fum, însă nu mai era dulce, ci amar și lipicios, fierbinte și negru, suind prin podea. Sătenii aprinseseră smoala de sub temeliele pe picioaroange.

Kissen își smuci încheieturile mâinilor, apoi picioarele.

— Tată! strigă ea.

Când încercase să muște, n-o mai legaseră de gât și fata se răsuci acum, contorsionându-și brațul în chip nefiresc, auzindu-și oasele pocnind, în vreme ce întindea gâtul spre mâna ei cea mai apropiată. Acolo! Putea să ajungă. Prinse cu dinții frânghia, o morfoli și trase de nod. Era funie-de-mare, împletită astfel încât să nu se destrame, dar ea nu voia să moară.

Tidean se trezise, de asemenea.

— Lepădați jegoși! strigă el, smucindu-se în legături, sufocându-se când acestea îi strânseseră gâtul. Tuși din cauza fumului. Trădători fără sare!

Vocea îi era hârâită. Căldura sporea. Kissen o simțea pe tălpi.

— Liniștiți-vă, rosti mama lor, cu vocea împleticită de somnifer. Liniștiți-vă, iubiții mei. Osidisen ne va salva. Vă făgăduiesc.

Încă nu puteau vedea flăcările, dar aerul se învolbura. Vântul mării lui Osidisen continua să pătrundă cu forța, iar fumul și aerul dansau împreună ca uleiul și apa. Gura, ochii și nasul lui Kissen se uscaseră. Roase frânghia cu dinții, simțind forțe proaspete.

— O să-mi plătiți pentru asta! își strigă Tidean făgăduiala peste cea a mamei, însă era legat prea strâns, mai strâns decât Kissen.

Zvârcolelele lui sălbatice nu foloseau la nimic. Podeaua se crăpă pe alocuri. Lumină strălucitoare răzbătea dinspre temelii. Pereții se înnegreau. Apoi un tăciune, o scânteie, o limbă de văpaie, și ușa din lemn se aprinse, trimitând scânteii în ochii lui Tidean. Băiatul țipă și se zbatu.

— Respiră adânc, fiule, spuse mama. E-n regulă, Osidisen va veni.

Mințea, mințea ca să le ușureze moartea, se mințea pe sine. Osidisen era un zeu al apei și n-ar fi trecut mult dincolo de linia țărmlui, nici măcar pentru ei, așa cum niciun zeu al focului n-ar fi cutezat să înoate în mare. Zeii nu-i puteau salva acum.

Frânghia rupse carnea delicată dintre dinții lui Kissen, și pe limbă îi curse sânge gros și fierbinte. Fata mârâi și mușcă cu putere, trăgând în același timp de legături. Un junghi de durere, un scrâșnet în gingii, apoi se auzi un pocnet. Frânghia! Se rupsesese, smulgându-i din gură caninul.

Kissen își eliberă încheietura mâinii și se apucă să lucreze la cealaltă încheietură, lăsând sângele sărat să-i picure pe bărbie, apoi pe piatra de dedesubt, unde șuiera și se transforma în aburi.

Mâna a doua... eliberată! Acum, picioarele. Își însângerează unghiile pe funii, mârâind de disperare. Îi va salva. Trebuia s-o facă. Răsuflarea îi era încinsă, ochii o usturau, însă nu se oprea. Mama tușea acum.

— Respirați adânc, copiii mei, rosti ea.

Kissen îi simțea lacrimile din glas. Lunsen scâncea; smuciturile lui Tidean erau tot mai slabe. Mell nici măcar nu se clintise.

— Lăsați fumul să vă adoarmă și Osidisen va veni după voi.

Frânghiile fetei se desprinseseră și picioarele îi erau libere. Podeaua era acum în flăcări, iar vântul dinspre mare nu făcea decât să împrăștie fumul, refuzându-le ocazia dorită de mama lor: o moarte nedureroasă.

— Tată.

Îl legaseră strâns de metalul care era tot mai fierbinte. Kissen se cățăără oricum, arzându-și mâinile.

— Kissen, mormăi tata printre buzele umflate.

Avea ochii deschiși. Străluceau de ușurare amețită.

— Fata mea, fugi!

— O să te salvez, icni ea între două accese de tuse. O să vă salvez pe toți.

Își vârî degetele în nodurile marinărești tari; erau strânse, însă putea să le desfacă, eliberându-și tatăl bucată cu bucată. Ochii o usturau. Mell se trezi în cele din urmă și țipă, când flăcările ajunseră la marginile vetrei și-i linseseră călcâiele. Era bine că se treziseră toți. Dacă erau treji, puteau să fugă. Kissen eliberă mâna stângă a tatei și trecu la picioarul lui, în vreme ce el își dezlega mâna dreaptă. Pierdeau timp. Sunetele clopotelor de afară se înălțau sonor, contopindu-se într-o singură notă, mai asurzitoare decât focul.

Flăcările se schimbară. Se răsuciră laolaltă, învărtindu-se în sus pe pereți, apoi plonjară spre podea într-un stâlp de văpăi, cu scântei ce se roteau ca ninsoarea. Răsete trosneau în fum, aspre și încântate.

Focul se întindea și înflorea în fuste de lumină și de tăciuni. În mijlocul lor, o femeie se învărtea, cu brațele larg deschise. Hseth, zeița focului.

Părul îi scânteia în nuanțe de galben și roșu otrăvit, iar căldura se ridica din ea, crăpând și despicând lemnul și grinzile.

— Zeu al mării! strigă ea, apoi îi rosti numele. Osidisen! Uite cum ți-au întors spatele și mi-au dat iubirile tale. Nu mă poți atinge, șap bătrân și amărât! Pământul acesta e al meu!

Hseth nu se uita la Kissen sau la familia ei. Nu tresărea la țipetele lor. Străpunsese tavanul ca un harapnic de foc și acoperișul se prăbuși.

Kissen clipi. Pârjol negru. Apoi lumină. Apoi durere. Cușca se sfărâma sub grinzile grele. Mell încetase să mai țipe. Fata clipi iarăși. Tatăl ei era acolo, eliberat din frânghii. Pe ea o durea capul. Gura îi era plină de cenușă.

— Tată... icni ea.

Bern îndepărta sfărâmăturile de pe Kissen, dar nu reușea să ridice metalul deformat care se îngropase în piciorul ei drept, fărâmându-l mai jos de genunchi. Ea era prinsă în capcană prin carne și oase. Avea să moară; putea să vadă asta în ochii tatei.

— Va fi bine, Kissen, zise el, miștind așa cum făcuse mama mai devreme, cu vocea blândă pe care Osidisen o admira. Îi mângâie părul ca și cum ar fi pregătit-o de culcare. Fii curajoasă, dragostea mea, fiica mea.

— Fugi, tată, spuse ea, înăbușind un suspin de frică. Te rog.

— Nu plânge, Kissen, zise el. E mai bine așa.

Durere. Durere orbitoare, atroce, care sfredeli piciorul lui Kissen. Ea zbieră, însă fumul îi îndesă zgomotul înapoi pe gât. Tata ținea în mâini o bucată de metal portocaliu de fierbinte, care sfârâia sub sângele proaspăt al amândurora. El ridică mult bucata aceea de metal.

— Piciorul în schimbul siguranței, Osidisen! răcni bărbatul. Te implor, salveaz-o din locul ăsta în schimbul lui – carnea, sângele și oasele ei, zămislite de mine.

Mai coborî o dată bucata de metal și o *răsuți*.

Kissen zbieră din nou, iar durerea o devoră mai iute decât focul. Dar tatăl ei nu terminase. Fata văzu în fața ochilor negru, apoi alb. Când își reveni, tata o târa din dărâmături, lăsându-i în urmă partea de jos a piciorului. Funingine îi acoperea fața, brăzdată de lacrimile ce i se adunau în barbă.

Apoi ea văzu marea sub pereții lor sfărâmați. Furioasă, neputincioasă, izbind în poalele falezei. Izul sărat suia de jos. Înțepătura sa o trezise pe Kissen pentru o clipă. Valurile prindeau fiecare bucată de lemn ce cădea din casă și o spulberau.

— Viața mea, Osidisen! strigă tatăl ei. Viața mea pentru viața ei, ultimul lucru pe care-l voi cere vreodată!

— Nu! gemu Kissen, abia conștientă.

— Asta mi-o datorezi! Iubitul meu, prietenul meu. I-o datorezi acum ei. Viața mea pentru viața lui Kissen!

Marea se ridică, trăgând de faleză ca și cum ar fi vrut să ajungă la el. Chipul lui Osidisen se înalță din valuri, cu ochii la fel de negri ca adâncurile. Pentru o clipă, Kissen speră că-l va refuza, că-l va salva în schimb pe tatăl ei.

Dar zeii iubesc martirii.

El încuviință din cap.

Kissen încercă să se zbată. Nu voia făgăduiala unui zeu, ci pe tatăl ei, pe mama ei, pe Tidean, pe Lunsen și pe Mell. Își dorea familia ei. Tata o strânse pentru ultima oară la piept și-i zgârie fața cu barba când o sărută.

— Te iubesc, spuse el și o aruncă în mare.

LUARE AMINTE PENTRU
TOȚI CETĂȚENII DIN MIDDREN

.....

DIN ORDINUL

REGELUI ARREN

AL DOILEA

EROU BLENRADEŢULUI, SOARELE STRĂLUCITOR AL
APUSULUI, ACUM ÎN AL TREILEA AN AL DOMNIEI SALE.

După ce a salvat fara noastră din războiul zeilor

.....

VENERAREA ZEILOR
ESTE INTERZISĂ ÎN INTERIORUL
HOTARELOR MIDDRENULUI.

*Această lege se aplică de la hotarul de NORD-EST cu
PERICULOASELE ȚINUTURI TALICIANE până la
PASAJUL MARITIM APUSEAN și INSULELE NEGOȚULUI.*

ADĂPOSTIREA DE
SANCTUARE, TOTEMURI,
TALISMANE și SIMBOLURI
asociate cu orice ZEU
numit este PEDEPSITĂ
PRIN LEGE.

PELERINAJELE la LOCURI
SFINTE se vor solda
cu AMENDĂ, ÎNCHISOARE
și BICIUIREA PUBLICĂ
a NECREDINCIOASELOR
voastre PICIOARE.

VEIGA, UCIGAȘII DE ZEI, ACȚIONEAZĂ
ACUM ÎN NUMELE REGELUI.

|| Dacă VEDEȚI sau SUSPECTAȚI un SANCTUAR, un ZEU sau
un CĂLCĂTOR DE LEGI, ÎNȘTIINȚAȚI JEȚURILE LOCALE. ||

CAPITOLUL I

KISSEN

Era greu să ucizi un zeu în elementul său. Kissen își amintea asta cu fiecare mizerabil de pas pe care îl făcea pe pantele abrupte din apusul mijlocului Middrenului, cândva vecinul mai puternic al Taliciei. Asta până când pierduse Blenraden, orașul neguțătoresc din răsărit, și jumătate din locuitorii săi, din cauza zeilor gâlcevitori. Fusese îngrozitor pentru Middren, dar bine pentru pungile cu monede ale deicizilor ca Kissen.

Dimineața, aerul era apăsător și răcoros; Middren abia începuse să se scuture din strânsoarea iernii. Deși piciorul ei drept era făurit pentru drumeții și-și legase de două ori genunchiul, femeia putea deja să simtă cum se formează bășici acolo unde proteza îi întâlnea carnea, care avea s-o chinuie enorm mai târziu.

Drumul îngust prin pădure era plin de noroi și gheață pe jumătate formată, dar Kissen putea să deslușească forma unei tălpi în mușchi aici, o piatră întoarsă acolo, ba chiar și picături de sânge pe alocuri, care îi spuneau că se găsea pe drumul cel bun; acesta era genul de drum pe care oamenii se rugau.

În ciuda abilităților ei de citire a urmelor, soarele se înălțase pe jumătate, când găsi semnul: o linie de pietre albe la marginea potecii, unde terenul se întindea neted până la un pârâu din apropiere; un prag. Își îndreptă umerii și inspiră adânc. Poate că ar fi putut-o atrage pe zeița aceasta la un altar mai mic, dar așa ceva ar fi presupus timp și răbdare. Ea nu avea nici una, nici alta.

Apoi pași peste linie.

Sunetele se schimbă. Dispărură cântecul păsărilor dimineții și mirosul de frunze și de resturi vegetale putrezite. În schimb, auzea cli-pocit de apă, percepea adâncime și piatră rece și adulfeca în aer urme slabe de tămâie... și sânge.

Era mai greu să distrugi un zeu decât să începi unul. Chiar și o zeiță de curând născută ca aceasta, în vârstă de numai câțiva ani. Și mai greu era s-o ispitești cu o monedă sau cu o mărgea, când căpătase gustul sacrificiilor.

Mirosul de tămâie spori pe măsură ce Kissen coborî cu grijă spre apă. Zeița știa că ea se afla aici. Se opri pe pietrele de pe mal, acceptând durerea picioarelor, frigul dimineții și înțepăturile ascuțite ale bășicilor. Nu-și scoase sabia, nu încă. Pârâul nu era adânc, totuși curentul era puternic, spumegând alb de la cascada cea mai apropiată.

Aerul se răci.

Nu ești binevenită aici, deicido. Graiul-minții zeilor era mai rău decât un ac înfipt în țeastă. Îl simțeai ca pe o sfâșiere a minții, o invazie.

— Ai fost lacomă, Ennerast, rosti Kissen.

Aerul șuieră. Numele au putere, iar zeii simțeau smucirea puterii numelor ca pe un cârlig în branhi, care-i aducea la vedere. Totuși, Ennerast nu intenționa să se lase ademenită să iasă doar de rostirea numelui său.

A fost doar puțin sânge, spuse ea, *doar un vițel sau doi. Nimic din vlăstarele oamenilor.*

— Haide – i-ai înfometat până când ți l-au dat, spuse Kissen, aruncându-și ochii în jur și cercetând împrejurimile. Ai lăsat apele lor să se îmbolnăvească. Le-ai târât copiii și bătrânii până la malurile tale și le-ai amenințat viețile.

Din locul unde se afla acum nu prea avea avantaje. Pârâul îi lin-gea cizmele.

Cu adevărat, Jețul local ar fi trebuit să ceară o veiga mai devreme. Niciun conducător respectabil al unei așezări de mărimea lui Ennerton n-ar fi trebuit să lase un zeu să trăiască suficient de mult pentru a deveni atât de puternic. Deși altarele erau interzise, zeii continuau să

apară. Ei erau făpturi de putere, spirite, cărora li se dădea viață și voință prin dragostea și frica oamenilor, până deveneau suficient de puternici ca să manipuleze. Oamenii erau creaturi prostești, iar zeii erau cruzi.

— Le-ai făcut rău, zise Kissen.

Apele de la picioarele ei se opriseră din curgere, iar acum se roteau și se învolburau lângă mal.

Este ceea ce mi se cuvine. Eu sunt o zeiță.

— Ha! râse Kissen fără haz. Tu te hrănești cu cei speriați, Ennerast. Ești un șobolan, iar eu sunt vânătorul tău.

Băgă mâna în mantia din lână ce fusese impermeabilizată cu ceară și trecu degetele peste buzunarele cu relicve și totemuri, unelte și tă-mâie, instrumentele meseriei sale. Găsi ceea ce căuta după creștăturile mici de pe sticlă și înfipse unghia sub dop, slăbindu-l. Înăuntru se afla o fâșiută de piele, inscripționată.

Aerul din jurul ei se încordă, nervos și surescitat. Apa începu să spumege. *Ce este?*

Kissen nu putea simți ce simțeau zeii: frică, speranță, disperare; emoții cu care le plăcea să se joace, însă de care nu le păsa. Pe de altă parte, ea știa ce îi puna în mișcare, la ce tânjeau.

— Este o rugăciune, spuse ea, fără s-o scoată.

O vreau.

— Este rugăciunea unui tânăr dintr-un sat îndepărtat. Kissen atinse ușor dopul cu degetul mare. El vrea să fie salvat de secetă și de incendiile din pădurile lui, să-și salveze culturile și animalele. E disperat după apă.

Dă-mi-o.

— El fâgăduiește orice, Ennerast. Kissen zâmbi. Orice.

E a mea.

Apele se înălțară, răsucindu-se într-un torent verde ce se transformă într-un cap neted ca piatra, cu brațele acoperite de buruieni groase. În centrul său, într-un trunchi de apă curgătoare, se afla o masă întunecată: o inimă de sânge. Ea se întinse către Kissen, care se încordă pe picioare și-și scoase sabia cu o singură mișcare fluidă, retezându-i degetele. Ennerast țipă și se retrase, iar apa se reformă acolo unde carnea-de-pârâu fusese sfâșiată.